

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Pavla Peláka a JUDr. Karla Kudláčka v právní věci **žalobce: S.N. proti žalovanému: Policie České republiky**, Krajské ředitelství policie Pardubického kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, 530 06 Pardubice, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22.5.2012, č.j. KRPE-26234-40/ČJ-2012-170022-SV,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto právo **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhal přezkoumání výše uvedeného rozhodnutí, kterým byla podle § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, v platném znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), žalobci prodloužena doba zajištění za účelem správního vyhoštění, stanovená rozhodnutím žalovaného ze dne 27.3.2012 pod č.j. KRPE-26234-16/ČJ-2012-170022-SV, a to o 60 dnů. Žalobu odůvodnil následujícím způsobem:

V úvodu žaloby odkázal obecně na platnou právní úpravu týkající se důvodů pro ukončení zajištění, na konstantní soudní judikaturu Nejvyššího správního soudu a v žalobě

namítl, že napadené rozhodnutí „je stručné a není přesvědčivé“. Podle názoru žalobce žalované rozhodnutí „nezdůvodňuje však dostatečně důvody“, které vedly žalovaného k vydání žalovaného rozhodnutí. Podle názoru žalobce z rozhodnutí musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů a právními závěry, musí být patrné, zda bylo konkrétně zkoumáno nebezpečí, že by mohl žalobce mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění a rozhodnutí musí být konkrétně zdůvodněno, přičemž „nestačí pouze všeobecný odkaz, že narušuji hrubým způsobem veřejný pořádek a že jsem nemohl být identifikován.“ Podle názoru žalobce mohlo dojít i k porušení zákazu libovůle, přičemž žalobce odkázal na konstantní soudní judikaturu Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu týkající se obecných otázek ve vztahu k zákazu libovůle. Rozhodnutí žalovaného tak žalobce považoval za nepřezkoumatelné. Navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil.

Ve vyjádření k žalobě žalovaný popsal důvody zajištění a prodloužení doby zajištění žalobce, nesouhlasil s argumentací žalobce v žalobě a uvedl, že v samotném rozhodnutí o zajištění uvedl správní orgán konkrétní důvody pro správní vyhoštění a především zajištění odůvodnil složitostí přípravy výkonu rozhodnutí. V rozhodnutí o prodloužení zajištění již není nutné veškerou argumentaci znovu opakovat, neboť rozhodnutí o prodloužení zajištění je rozhodnutím toliko o prodloužení trvání již trvajícího zajištění žalobce a odůvodnění se má soustředit na důvody, pro které je prodloužení doby trvání zajištění nezbytné k pokračování přípravy i výkonu správního vyhoštění. Tyto důvody byly v rozhodnutí o prodloužení uvedeny. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Krajský soud v řízení vedeném podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům:

Předně je nutné zdůraznit, že podle § 75 s.ř.s. soud přezkouvává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tedy platí dispoziční zásada. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je ve správním soudnictví vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Přezkoumá-li soud žalobou napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů, překročí rámec přezkumné činnosti vymezený v § 75 odst. 2 s.ř.s., přičemž Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) již v minulosti vyslovil, že „jinou vadou řízení před soudem“ s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé je, pokud krajský soud přezkoumá a poté zruší žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu, který nebyl žalobcem uplatněn jako žalobní bod. Takový postup krajského soudu je nejen popřením dispoziční zásady, kterou je ovládáno správní soudnictví, ale znamená i zásah do principu rovnosti účastníků řízení, neboť jim odnímá právo vyjádřit se ke skutkovým a právním otázkám, které vzal soud za určující pro své zrušující rozhodnutí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 14.2.2008, č.j. 7Afs 216/2006-63). Určitý průlom do dispoziční zásady ovládající správní soudnictví představuje povinnost soudu vyslovit rozsudkem nicotnost přezkoumávaného správního rozhodnutí bez návrhu (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a povinnost soudu zrušit napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž tato povinnost připadá v úvahu jen v případě, kdy tato vada brání přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (srov.např.

rozsudek NSS ze dne 12.12.2003, č.j. 2Ads 33/2003-78 a zejména usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84). Další případy týkající se možnosti tohoto průlomu stanovila judikatura jen v určitých, specifických věcech (např. prekluze v daňovém řízení, zánik odpovědnosti za přestupek uplynutím zákonné lhůty, uplatnění zásady ne bis in idem, aplikace zásady „non-refoulement“, aplikace právního předpisu či ustanovení, které na věc nedopadají – avšak to jen při splnění předpokladů stanovených v judikátu NSS ze dne 28.7.2009, č.j. 8 Afs 51/2007-87). Rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84, dále judikoval, že krajský soud je oprávněn dále zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení uvedené v § 76 odst. 1 s.ř.s., tj. ex officio, v případě, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, byť je žalobce výslovně v žalobě nenamítl (tj. jedná se o případy, kdy rozhodnutí není schopno přezkumu z hlediska žalobních námitek, přičemž tato vadnost a nemožnost podrobit rozhodnutí zkoumání musí být zjevná buď ze spisu či z jeho absence nebo z rozhodnutí samotného, pokud bude postrádat srozumitelnost či důvody v takové míře, že vylučuje zkoumání důvodnosti žaloby, anebo ji soud sezná na základě jiných rozhodných skutečností, jež se dostanou do jeho sféry). Konečně, dle názoru krajského soudu, výjimkou z této zásady bude i případ, kdy se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod ze strany správního orgánu, které nebude předmětem žalobních námitek. Důvodem pro tuto výjimku je skutečnost, že ust. § 75 odst. 2 s.ř.s. představuje normu procesněprávní, a pokud se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod, tak je třeba připomenout, že smysl procesních norem spočívá ve vytváření mechanismů k ochraně hmotného práva. Procesní normy nelze vnímat jako samoučelné, a tím spíše nemohou představovat překážku pro aplikaci ústavně zaručené hmotněprávní normy. Proto může v takovém případě krajský soud aplikovat hmotněprávní ustanovení Listiny základních práv a svobod i za situace, kdy žalobce tuto námitku v žalobě vůbec neuplatnil (podle rozsudku NSS ze dne 13. 6. 2008, č.j. 2 As 9/2008, který sice se vztahoval ke kasační stížnosti, ale lze jej argumentum a simili aplikovat i v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, neboť základní úvaha aplikovaná v tomto případě je použitelná i v tomto řízení).

Krajský soud se tedy ve smyslu zmíněné judikatury nejprve zabýval otázkou, zda existuje některá z výše zmíněných výjimek ve vztahu k aplikaci dispoziční zásady, tj. zda je dán důvod proto, aby soud aplikoval některou z výše uvedených výjimek. V této souvislosti dospěl krajský soud k závěru, že žalované rozhodnutí netrpí vadou uvedenou v ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., žalované rozhodnutí není nicotné (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a rovněž se nejedná o zmíněné další případy průlomu do dispoziční zásady. Proto se krajský soud dále zaměřil na přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.).

Žaloba v podstatě obsahuje žalobní bod zahrnující námitku nepřezkoumatelnosti žalovaného rozhodnutí s tím, že podle názoru žalobce žalované rozhodnutí nezdůvodňuje důvody, které vedly žalovaného k vydání tohoto rozhodnutí. Toto tvrzení žalobce však pravdivé není.

Jak vyplývá ze správního spisu, žalovanému rozhodnutí předcházelo rozhodnutí o zajištění cizince vydané žalovaným podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců,

přičemž tímto předchozím rozhodnutím byla stanovena žalobci doba zajištění na 60 dnů od omezení osobní svobody, a to s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění z důvodu, že žalobce nebyl schopen hodnověrným způsobem prokázat svou totožnost a nedisponuje platným cestovním dokladem tak, aby bylo správní vyhoštění uskutečnitelné v době trvání zajištění. Lze jistě souhlasit s názorem žalovaného uvedeném v jeho vyjádření k žalobě o tom, že rozhodnutí o prodloužení zajištění je třeba posuzovat v kontextu již existujícího rozhodnutí o zajištění a v souvislosti s ním. Pokud se žalovaný v samotném rozhodnutí o zajištění vypořádal se všemi podmínkami, které musí být dle zákona splněny, tj. že žalobci bylo doručeno oznámení o zahájení řízení ve věci správního vyhoštění, byla popsána skutková zjištění žalovaného, která jej vedla k závěru o zajištění žalobce, když uložení zvláštního opatření nepostačuje a je zde důvodná obava z maření nebo ztěžování výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění a v závěru tohoto rozhodnutí jsou uvedeny konkrétní důvody pro správní vyhoštění a především zajištění bylo odůvodněno složitostí přípravy výkonu rozhodnutí, tak v samotném žalovaném rozhodnutí o prodloužení zajištění není třeba veškerou argumentaci znova opakovat, neboť rozhodnutí o prodloužení zajištění je rozhodnutím toliko o prodloužení trvání již trvajícího zajištění žalobce, přičemž odůvodnění se má soustředit na důvody, pro které je prodloužení doby trvání zajištění nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění. V žalovaném rozhodnutí proto plně postačovalo k přezkoumatelnosti tohoto rozhodnutí, když žalovaný v něm uvedl následující závěr:

„Dne 27.03.2012 Vám správní orgán vydal rozhodnutí o zajištění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., vedeno pod č.j. KRPE-26234-16/ČJ-2012-170022-SV. Tímto rozhodnutím Vám byla stanovena doba zajištění na 60 dnů od omezení osobní svobody, a to s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění z důvodu, že jste nebyl schopen hodnověrným způsobem prokázat svou totožnost a nedisponujete platným cestovním dokladem tak, aby bylo správní vyhoštění uskutečnitelné v době trvání zajištění.

Vzhledem k tomu, že se v době, po kterou jste byl zajištěn, tj. 60 dnů, se i před přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění, nepodařilo toto realizovat, neboť Vaše totožnost nebyla cestou Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie Praha přes Zastupitelský úřad Pákistánské Islámské republiky v České republice v Praze ověřena a nebyl Vám Zastupitelským úřadem Pákistánské Islámské republiky vyhotoven platný cestovní doklad, rozhodl správní orgán podle § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o prodloužení doby Vašeho zajištění.

Správní orgán konstatuje, že vydání rozhodnutí o prodloužení doby zajištění o 60 dnů, je zcela přiměřené důvodům zajištění tak, jak jsou uvedeny výše.“

Podle názoru krajského soudu je žalované rozhodnutí přezkoumatelné, když obsahuje důvod pro rozhodnutí o prodloužení zajištění, tj. složitost přípravy výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění, když se nepodařilo zjistit totožnost žalobce ani přes Zastupitelský úřad Pákistánské Islámské republiky. Pokud žalobce citoval z judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu ve vztahu k porušení zákazu libovůle, tak je nutné uvést, že tato judikatura jistě v obecné rovině se zabývá danou problematikou, avšak pokud není pravdivé tvrzení žalobce o nepřezkoumatelnosti žalovaného rozhodnutí (argumentace soudu viz výše), tak tato judikatura v dané věci aktuální není.

Z výše uvedených důvodů musel krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1, podle něhož neměl neúspěšný žalobce právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému a žalovanému toto právo soud nepřiznal, když mu žádné náklady řízení podle obsahu spisu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právní vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 16.07.2012

JUDr. Jan Dvořák, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Andrea Pfeiferová